

proletarische klasse, dat niet in de Union georganiseerd, zouden dan, voorzover deze arbeiders niet onder invloed van de Union stonden, in elk geval oude of nieuwe invloeden ingang vinden. De in de Union georganiseerde communisten, nog weer in een andere organisatie samengevat, zouden in dat geval naar twee kanten voor klaarheid te strijden hebben, aan de eene kant binnen de Union en verder onder dat deel der arbeiders, die daar niet bij zijn aangesloten, wat zonder meer de vorming van een wekelijks klasseorganisatie zou bemoeilijken. Dan zou zich het geval voordoen, dat de Union niet alleen tegenover partij en vakvereniging zou staan, maar dat zich binnen de Union dezelfde strijd tusschen de afzonderlijke elementen zou afspelen. De toestand van de tegenwoordige arbeidersbeweging zou daarmee niet zijn verbeterd, maar verscherpt.

Beschouwt de Union zich echter als een klassenstrijdorganisatie tot schepping van de Klasseorganisatie en neemt ze alleen arbeiders op, die begrepen hebben dat het communisme en de communistische organisatievorm noodig zijn, en houdt ze alle andere niet communistisch denkende elementen van zich vandaan, dan staat ze maar alleen binnen de klasse tegenover deze, en niet nog eens in de Union, wat haar de klaarheid ontnemen zou. De Union moet steeds met duidelijke propaganda en activiteit voor de arbeidersklasse komen te staan, en zich niet in fractiestrijden uitputten, zoals wij het nu helaas al in de praktijk moeten beleven.

Daarom kameraden, vinden we het noodig, dat ook jullie, in aansluiting op jullie richtlijnen jullie standpunt over de dubbelorganisatie of fractievorming binnen de Union tot uitdrukking brengt.

Wij als afdeling Frankfurt a/Main der A.A.U.E. betwijfelen niet, dat in het begin van de bedrijfsorganisatie, zoals jullie ze uitsen, een fractievorming werkelijk plaats zal vinden. Wij zijn echter van meening, dat fractievorming, binnen de Union, die zelf een fractie van de arbeidersbeweging is, zonder voorwaarde vermeden moet worden, en dat daarom het vraagstuk van de dubbelorganisatie vóór de hereeniging volkomen moet worden opgelost.

Wij vragen jullie spoedig nog een keer jullie opvattingen over dit vraagstuk aan de kameraden van alle richtingen toe te zenden, daar dit belangrijk tot helderder opvattingen bij zal dragen.

Met revolutionaire groeten,
A.A.U.E. afdeling Frankfurt a/Main.

P. I. C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (G)
A'DAM, GEM. GIRO C 2885

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwijking van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitkomering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Vierde jaargang No 17
October No 1

WAT IS DE R.V.O.G

A n t w o o r d op het ingezonden artikel in no. 13 van ons P.I.C.,
naar aanleiding van onze uitgave "Wat is de R.V.O."

Omdat het alweer zo lang geleden is dat we dit geschrift uitgaven, zullen we even in het kort herhalen, welke gedachtenlijnen we daarin hadden gevolgd. Aan de hand daarvan zullen we de verschillende punten van kritiek die zijn geleverd, bespreken. Op die manier is het mogelijk de goede lijn vast te houden, en zijn we meteen gedwongen wat uitvoeriger in te gaan op de punten, waar we blijkbaar niet duidelijk genoeg waren geweest; dit lijkt ons dus de beste manier.

V e r k o r t e i n h o u d v a n o n s a r t i k e l .
De zware crisis, die het kapitalisme nu doormaakt, betekent tegelijk ook het morele bankroet van de oude arbeidersbeweging. De arbeiders moeten naar nieuwe wegen in de klassenstrijd omzien. Op dit moment komen de J.P. en de R.V.O. naar voren met de leus: "Strijd onder eigen leiding". Wat hebben we hiervan te verwachten?

Willen we nagaan, wat een bepaalde leus te betekenen heeft, dan moeten we weten welke belangen daar achter staan. In de derde internationale en zijn ahangorganisaties wordt de politiek bepaald door Moskou, dat wil zeggen door de belangen van de Russische staat. De arbeiders in Europa, die van deze organisaties deel uitmaken hebben op deze politiek geen andere invloed, dan dat Moskou rekening moet houden met hun stemmen, en dus de leuzen moet kleeden in een v o r m die klopt met de gevoelens van de arbeiders hier. Over de i n h o u d van de politiek hebben de arbeiders deze arbeiders niets in te brengen. Aan de eene kant hebben ze zelf geen wil invloed op die politiek uit te oefenen - als regel komen ze juist tot de III Int. omdat ze zichzelf te zwak voelen om zelf politiek te maken, ze hopen dat Rusland hen verlossen zal, zoals de christelijke arbeiders dat verwachten van onze

lieve heer. Aan de andere kant zijn al de organisaties die met de III Int. samenhangen financieel en moreel van Rusland afhankelijk; -breken met Rusland betekent verlies van geldelijke steun en verlies van hun grootste reclame bij de agitatie, n.l. dat ze zich erop kunnen beroepen dat ze een internationale zijn en dat ze al in een zesde van de wereld bezig zijn het communisme op te bouwen.

Nu we dus hebben gezien dat de politiek van C.P. en R.V.O. de politiek van de Russische staat is, moeten we zien waarin deze politiek wel bestaat. En dan blijkt direct dat deze staat nooit werkelijk kan willen dat de arbeiders een eigen leiding hebben, zooals ze die hebben gehad in de revolutiejaren, in hun bedrijfsorganisaties en raden. Het is onmogelijk de politieke en economische macht in de staat te concentreren, en tegelijk raden te dulden, die onder controle van de arbeiders zelf staan. Want deze raden zullen altijd de plannen van de staat doorbreken. Er zijn dus maar twee mogelijkheden voor een maatschappelijke niet-chaotische produktie: De eene is dat de politieke en economische macht wordt gelegd in de handen van die minderheid, die het staatsapparaat bestuurd, de arbeiders hebben dan niets in te brengen. De andere mogelijkheid is, dat de raden overeenkomen de produktie en het verbruik volgens bepaalde, voor allen geldende regels, zelf te leiden. In dat geval is werkelijk alle macht aan de raden. In Rusland is alle macht aan de staat en dus zijn daar geen revolutionaire raden. Dat ze zich toch voor "Sovjet" Rusland uitgeven, betekent niets meer, dan de wettelijk goedgekeurde bedrijfsraden in Duitsland betekenen, of het feit dat Spanje tegenwoordig een "democratische republiek van arbeiders" heet. De sovjets in Rusland zijn juist, omdat ze de plannen van de staat in de weg stonden, aan de vakbonden ondergeschikt gemaakt. De Russische staat heeft tegenover de revolutionaire raden, de vakbonden opgericht die door de staat rond worden gecontroleerd. Zoo willen de bolsjewistische staatsgreep, om wistische vakbonden hebben: v o o r de bolsjewistische staatsgreep, om de (reformistische) massa's aan hun (parlementaire) partijen te binden, dan a a r n a om de arbeiders in hun macht te houden. Daarom kunnen C.P. en R.V.O. ook nooit werkelijk voor eigen leiding van de arbeiders zijn, maar ze g e b r u i k e n deze leus, die al lang bij de arbeiders begint op te leven, om ze in hun vakbonden te krijgen, die onder hun eigen leiding (van de C.P.) staan.

In de loop van de tijd hebben de bolsjewistische partijen al op verschillende manieren geprobeerd vakbonden achter zich te krijgen. Een van die manieren was de verovering van andere bonden, door de beroemde cellen-taktiek. En de R.V.O. van nu is allen maar hetzelfde wijsje op een andere grandofoonplaat. Om nog eens duidelijk te maken dat de R.V.O. niet anders dan een vakbond wil zijn, gingen we nog eens de innerlijke bouw van de R.V.O. na, zoo o.a. de verschillende leidingen, waarvan volgens de Tribune van 19 Dec. 1930 de leiding verantwoordelijk is voor de politieke en organisatorische arbeid van alle groepen die onder haar staan, en ook voor de inhoud der pers, en het contributiestelsel, dat zoo is geregeld, dat de financiële macht in handen is van de centrale leiding.

Dit was in groote lijnen het voornaamste van onze gedachtegang.

De bezwaren van onze inzender. Om te beginnen verwijt hij ons, dat we Rusland erin betrokken, hij wist niet wat Rusland met de R.V.O. te maken had. Na wat we hierboven gezegd hebben is het waarschijnlijk wel duidelijk waarom we dit gedaan

hebben; de politiek van de R.V.O. wordt heelemaal bepaald door de Russische staat, en is niet los daarvan te behandelen.

Verder wordt ons verweten dat we voortdurend C.P. en R.V.O. in een adem noemen. Dit zijn toch verschillende organisaties. Natuurlijk zijn het verschillende organisaties, maar dat zijn bijv. N.V.V. en S.D.A.P., dat zijn N.A.S. en R.S.P. ook, mogen we die dan ook niet in een adem noemen? Niemand zal toch vol kunnen houden dat C.P. en R.V.O. minder vast met elkaar zijn verbonden, dan de organisaties die we hierboven noemden; alle belangrijke baantjes in de R.V.O. zijn in handen van C.P.ers, en het officiële orgaan van de R.V.O. is de **Tr i b u n e**!

De v a k o r g a n i s a t i e .
Van principieel belang zijn de volgende opmerkingen: De schrijvers beginnen met te vertellen, dat het "lijkt" alsof met de oude vakverenigings opvattingen door de R.V.O. wordt gebroken, terwijl schrijvers reeds direct daarop aankomen met: "De R.V.O. is in den grond niets anders dan een poging om b o l s j e w i s t i s c h e vakverenigingen te krijgen." Ellacie, wat heeft de bolsjewistische vakvereniging met verouderde vakverenigingsopvattingen te maken! en
..... Hier staat te lezen dat een vakorganisatie geen s t r i j d o r g a n i s a t i e kan zijn, maar nog groter enormiteit is dat deze organisatie niet van de arbeiders zelf kan zijn. Met spanning zie ik tegemoet een verklaring w a a r o m een vakorganisatie geen s t r i j d o r g a n i s a t i e zijn kan en voorts waarom deze organisatie niet van de arbeiders zelf is, en van wie die dan wel is? (Toch ook niet van de C.P. want dit is een partij bestaande uit arbeiders).....

De eerste opmerking berust op een misverstand. Als wij spreken over "oude vakverenigings opvattingen", dan bedoelen we daarmee niet dat er hierin oude en nieuwe opvattingen zouden zijn. Het verouderde zit hem juist hierin dat het v a k v e r e e n i g i n g s opvattingen zijn. Waarom we de vakbeweging verouderd vinden zal blijken als we de tweede opmerking beantwoorden.

De vakorganisatie is de organisatie die streeft voor lotsverbetering van de arbeiders binnen het kapitalisme, en is geheel met dit kapitalisme vergroeid, o.a. doordat het een verzekeringsvereniging geworden is tegen werkloosheid, enz. Nu het kapitalisme zoover is gekomen, dat het zich alleen op de been kan houden door de toestand van de arbeiders aldoor beroerder te maken, heeft de vakorganisatie haar strijd karakter verloren, en heeft alleen haar gebondenheid aan het kapitalisme over gehouden. De strijd voor lotsverbetering is binnen het kapitalisme niet meer te voeren, en het is de taak van de revolutionairen, om de arbeiders erop te wijzen, dat hun lot alleen nog te verbeteren is wanneer ze hun strijd die ze g e d w o n g e n zijn telkens weer overal opnieuw te beginnen, uitbouwen tot de sociale revolutie. De vakorganisatie kan dit nooit doen, omdat ze een onderdeel van het kapitalisme is, en met het kapitalisme zichzelf zou vermoorden. Dit ligt hem niet aan de "reformistische leiders", want dit bureaucratische apparaat dat deze coöperatieve handelsorganisaties in menschenvliesch bestuurt, is zelf een voortbrengsel van de r e f o r m i s t i s c h e doelstelling om het kapitalisme te verbeteren. Het geeft dus niet of we deze leiders door anderen vervangen (al zouden we dat kunnen), of andere dergelijke organisaties op te bouwen. De d a g e l i j k s c h e s t r i j d u i t b o u w e n t o t d e s o c i a l e r e v o l u t i e, dat wil zeggen iedere actie een zoo breed mogelijk karakter geven, en de leiding daarvan leggen in handen van de arbeiders zelf. Dat wil dus zeggen bedrijfsorganisaties en raden vormen. Maar zooals we al gezien

4
hebben kan de R.V.O. dat nooit willen, de arbeiders moeten niet door raden, maar door een generale staf geleid worden, zooals het kapitalisme dat altijd te zien heeft gegeven. Daarom wil de R.V.O. een vakorganisatie zijn, met alle konsekwenties daaraan verbonden, en geen organisatie van bedrijfskernen die het radenbeginsel propageeren. ~~xxxxxxx~~

Dat de R.V.O. en de C.P. bestaan uit arbeiders, wil nog niet zeggen dat ze van de arbeiders zelf zijn, zelfs al zou het waar zijn dat ze uit arbeiders bestaan, wat voor de C.P. al zoo niet opgaat. Het gaat er niet om of de meerderheid van de organisatie uit arbeiders bestaat (met welke organisatie zou dit bijna niet het geval zijn?), het gaat er om, wie beheerscht de organisatie? Dat niet de arbeiders de R.V.O. beheerschen zullen we ook in het volgende nog wel weer eens illustreeren.

De innerlijke bouw van de R.V.O.
Onze inzender meent dat we de Tribune van 19 Dec. 1930:....de leiding (van de R.V.O.) is verantwoordelijk voor de politieke en organisatorische arbeid van alle groepen die onder haar staan, en ook voor de inhoud der pers....verkeerd hebben uitgelegd. Volgens hem beteekent dit, dat de leiding verantwoordelijk is aan de leden zelf, omdat de besturen onder direkte controle van de leden staan. Dit kunnen wij er niet uit lezen. Als een leiding verantwoordelijk is voor het werk van de groepen die onder haar staan, dan kan dat niet een verantwoordelijkheid zijn naar beneden. Want dit zou dan beteekenen dat de leden fouten maakten en daarna zelf de leiding voor hun eigen fouten aansprakelijk stelden.

Ook de opmerkingen die onze inzender over de contributieregeling in de R.V.O. maakt, gaan volgens ons niet op. Dat iedere afdeling van de R.V.O. een eigen kas heeft, waarin een bepaald percentage van de contributie, dat niet hoeft te worden afgedragen, terecht komt, bewijst heelmaal niet, dat de arbeiders de controle hebben over hoe de contributie wordt besteed.

Het optreden in de praktijk van de R.V.O.

In het deel van ons artikel, dat we tot hiertoe behandelden, hadden we uit de verhoudingen binnen de III Int. afgeleid, welke politiek we van de R.V.O. konden verwachten, en gezien dat de innerlijke bouw van de R.V.O. met deze verwachtingen overeenkwam.

Daarna hadden we nog de praktijk van de R.V.O. bekeken, als tweede proef op de som.

Onze inzender gaat op eenige van onze feiten in.

De Berlijnsche metaalstaking van nu net een jaar geleden heeft de R.V.O. helpen verknoelen door niets te doen om deze staking uit te breiden, maar alleen de staking uit te buiten voor R.V.O. en I.A.H. reclame; de R.V.O. leiding organiseerde een tamtam vergadering voor de stakers, maar liet hier op stakersvergaderingen gekozen leden van de A.A.U. niet aan het woord. Hierover schrijft hij, dat op deze conferentie geen sprake was van S.P.D. of K.P.D. of A.A.U.D. leden, maar van afgevaardigden van stakende arbeiders waar de enkele A.A.U. leden voor hun eigen standje een slaatje uit wilden slaan. Precies, de A.A.U. is geen organisatie die met stroop leden vangt, maar een organisatie die de onverzoonlijke klassenstrijd propageert, en haar eigen standje is de zaak van de arbeidersklasse. Als A.A.U. leden op stakersvergaderingen zijn gekozen, dan beteekent dit dat ze op die vergaderingen hebben gesproken voor uitbreiding van de staking, om die te propageeren in alle andere industrieën, om zoo de strijd steeds verder vooruit te duwen. Hierop zijn ze door deze

5
stakende arbeiders afgevaardigd, om dit standpunt te verdedigen. Als de R.V.O. leiding, die zelf niets voor uitbreiding van de staking deed, deze de menschen de mond snoerde, dan wil dat zeggen dat de R.V.O. de stem van de revolutionaire arbeiders in deze aktie heeft helpen smoren. Als we ons niet vergissen komt deze kameraad nu met de zelfde smoesjes aan waarmee we op de verkiezingsvergadering van de C.P. (die doctor JANK, de vuist van het Leidsche revolutionaire proletariaat van Witte Singel 52, in de gemeenteraad moest brengen) door zijne adspirant-edelachtbare werden "weerlegd". Die kan dus weer trotsch zijn op het vertrouwen, dat hij blijkbaar nog geniet.

Bij deze zelfde Berlijnsche metaalstaking sloeg de R.V.O. aldoor aan het onderhandelen, met de bedrijfsleiders en de regering. De arbeiders werden hier zelfs niet in gekend. Onze inzender vraagt hoe wij ons dan voorstellen een staking te winnen of uit te breiden. Een staking te winnen, dat stellen we ons niet meer voor - winnen kunnen we alleen nog maar de revolutie. Een staking uit te breiden, dat doen we niet door met onze vijanden te "onderhandelen", maar door met de andere jongens naar de andere bedrijven te trekken, om die tot solidariteitsakties te bewegen. Wanneer we gaan onderhandelen wil dat zeggen dat we het al hebben verloren, dat we onze aktie moeten opgeven. Dit zal berced genoeg nog vaak genoeg voorkomen; echter de menschen die dan voor ons onderhandelen mogen dat dan niet doen op eigen gelegenheid, want dat breekt de eenheid, maar alleen op last van ons zelf.

Over de geschiedenis met het Leidsche W.A.C. van verleden winter schrijft onze inzender, dat wij de zaken verkeerd voorstelden, toen we schreven dat op de landelijke vergadering van het W.A.C. in Amsterdam de Leidsche afgevaardigde van B.A. voor aansluiting bij de R.V.O. stemde, hoewel hij mandaat had ertegen te stemmen, dat hem met nagenoeg algemeene stemmen was gegeven. Volgens hem was op de vergadering van B.A. Leiden besloten tot aansluiting bij het landelijk W.A.C., terwijl de afgevaardigden blanko mandaat kregen. Ook dit heeft hij mis. B.A. Leiden was in principe voor aansluiting bij het landelijk W.A.C., maar tegen aansluiting van het landelijk W.A.C. bij de R.V.O., omdat ze heel goed door hadden dat het dan met hun eigen leiding gedaan zou zijn. Er waren wel W.A.C.'s maar de R.V.O. bestond alleen op papier, behalve dan de generale staf van de R.V.O., die was er. Het W.A.C. bij de R.V.O. indeelen, beteekende het W.A.C. plaatsen onder het opperbevel van deze generale staf; daarom was B.A. Leiden daartegen. De afgevaardigde kreeg ~~exis~~ b i n d e n d mandaat om tegen aansluiting van het landelijk W.A.C. bij de R.V.O. te stemmen. Werd dit toch aangenomen, dan mocht de afgevaardigde geen toezegging doen dat B.A. Leiden zich bij het landelijk W.A.C. aan zou sluiten. B.A. Leiden zou dan eerst opnieuw moeten beslissen of het zich terwille van de landelijke eenheid bij het landelijk W.A.C. zou aansluiten, of niet. In zoover was het mandaat van de afgevaardigde "blanko". Dat deze afgevaardigde die nog voor een ander inviel zich in Amsterdam door de C.P.'ers om heeft laten pratendat het eigenlijk anders was, en dat hij dat later ook volgehouden heeft, veranderd hieraan niets. Om te demonstreeren dat de berichtgeving inde Tribune over de cessen van de R.V.O. niet al te ernstig moet worden genomen, hadden we als voorbeeld aangehaald, hoe een staking bij Glos en Leembruggen, die onder leiding van de moderne bond was gevoerd, door de Tribune werd opgeblazen tot een overwinning onder leiding van de R.V.O. en de C.J.B. Onze inzender zegt dat hij benieuwd is dit artikel te zien. We willen wel zeggen dat we even schrokken toen we dit lasen. We hadden de Tribune zoo

6
uit het hoofd aangehaald, en het had best mogelijk kunnen wezen, dat het er niet precies zoo gestaan had, al wisten we dat we de strekking wel goed hadden weergegeven. Onze inzender, die verschillende "Arcors" voor de Tribune heeft geschreven, en dit artikel waarschijnlijk ook, zou het toch nog wel weten. Gelukkig konden we de Tribune nog vinden (van 16 of 17 Febr., bijblad zonder datum) toen was het raadsel opgelost. In het artikel zelf werd de R.V.O. niet, de C.J.B. wel genoemd; de meisjes zouden op aandringen van de C.J.B. in staking gegaan zijn. In werkelijkheid had de C.J.B. echter heelemaal geen invloed op de meisjes, pogingen tijdens de staking nog invloed te krijgen hadden geen resultaat. Wat was nu het opschrift van het artikel? Staking bij Clos en Leembruggen. Aanval op de loonen afgeslagen, onder leiding van de C.J.B. en de R.V.O. Dit opschrift was blijkbaar pas op Amstel 85 aangebracht. Zoo hadden we dus toch gelijk en meteen blijkt hoe de Tribune-redactie zelf "successen" maakt, als de Arcors aan fantasie te kost schieten. De resultaten van de R.V.O. politiek en de toekomst van de R.V.O.

Hierin zeiden we dat de R.V.O. politiek alleen maar tot ontmoediging van de arbeiders kon voeren, maar dat dit nog niet wou zeggen dat de R.V.O. geen vooruitzichten had. Want de voedingsbodem voor de R.V.O. is goed, aan de eene kant het morele bankroet van de oude beweging als gevolg van de crisis, aan de andere kant een reformistisch denkende massa. Hierin ziet onze inzender een tegenspraak. Maar dat de R.V.O. een toekomst zou kunnen hebben, wil nog niet zeggen, dat dit een succes voor de arbeidersklasse zou wezen. Het fascisme heeft misschien ook nog wel een toekomst, zou dat dan ook een succes zijn. Overigens maken we ons over de toekomst van het zwarte-bezem- of het roode-R.V.O. fascisme niet koortsig, een oplossing voor het maatschappelijk vraagstuk kunnen ze niet geven. Daarom is op de duur de toekomst aan de revolutie, aan het communisme.

Communisten in het parlement.

De verdediging van het parlementarisme door "revolutionaire" partijen berustte, zooals bekend, hoofdzakelijk op de volgende twee argumenten: de propaganda, en de wezenlijke beïnvloeding ten goede van de toestand der arbeidersklasse door de "strijd" van de arbeidersafgevaardigden in het parlement.

Is het eerste argument geboren uit een grenzenloze naïviteit, waarbij de eerzucht van de arbeidersleiders de bevruchtende factor voor deze gedachte was, het tweede argument vond schijn van rechtvaardiging in een tijd, waarin op de natuurlijke ontwikkeling van het kapitalisme een betere sociale positie van de arbeidersklasse groeien kon. Dat zich dat uitdrukte in een sociale wetgeving, is nooit het uitsluitend werk van de arbeidersafgevaardigden in het parlement geweest, die door hun numerieke minderheid langs de weg van de democratie uit eigen kracht niet tot zulke resultaten konden komen.

Nog moesten beide argumenten ter rechtvaardiging van het parlementarisme dienen. Weliswaar is de eerzucht van de "grote" mannen der arbeidersbeweging nog lang niet gedoofd, maar de mogelijkheden, dat hun arbeid bij zou dragen tot gunstige beïnvloeding van de toestand der arbeidersklasse zijn minder aanwijsbaar dan ooit.

7
Niettemin hebben de communisten in de Deutsche Rijksdag een schitterende overwinning behaald. Wij citeren uit de N.R.C. van 17-10-31.

"De avondvergadering van den Rijksdag begon met een sensatie. Een communistisch voorstel tot staking van den bouw van den part.~~ment~~serkruiser en om de hiervoor bestemde middelen te gebruiken om de kinderen te voeden werd aanvaard met 211 stemmen van de sociaal democraten en communisten, tegen 181.

Deze overwinning hadden de communisten te danken aan de afwezigheid van de oppositie van rechts.

Maar gaat de N.R.C. verder: "Hoewel dit besluit genomen is, is vrijwel iedereen ervan overtuigd, dat men een uitweg zal vinden om de praktische consequenties uit den weg te gaan. Reeds hedenavond wordt beweerd, dat men hier eigenlijk slechts met een wensch der communisten te doen had, een interpretatie, die vóór zoover bekend, nog nimmer aan een aldus geformuleerd voorstel is gegeven".

Van overwinning tot overwinning schrijden de communisten//voorwaarts om....de uiteindelijke nederlaag niet te ontgaan.

Niettemin, arbeiders, brengt de wil van het proletariaat tot uitdrukking in het parlement! Stemt communisten!

Verantwoording van 10 Oct. '31 tot 4 Nov. '31.
R. te E. f2,-- , G.P. te den H. f2,50, M.M. te O. f0,80, T.S. te A. f2,50,
V. te U. f2,50, M.M. te O. f0,25, C. te L. f0,20, W. te H. f1,-- ,
H. te Z. f1,-- , O. te L. f1,-- , E.R.M. te A. f1,-- , S.M. te A. f1,-- .

PROGRAMKRITIEK III.

Het volgende hebben we al vast op te merken naar aanleiding van de stellingen voor de eenheidsbeweging in Duitschland in het vorige nummer van het P.I.C.; en wel betreffende paragraaf VEE van stelling 3.

Lat een revolutionaire beweging zich niet kan laten hinderen door de wettelijke bepalingen, waarmee de heerschende klasse haar de weg probeert te versperren, spreekt vanzelf. Maar het lijkt ons niet juist dat dit wordt aangeduid met "antiwettelijkheid", die konsekwent toegepast het reformisme moet overwinnen.

Juist omdat in deze periode van zijn ondergang het kapitalisme veelal zijn eigen grondslagen verloochent en ook uiterlijke vormen van despotisme aanneemt, is het met het oog op principiële klaarheid noodig er de nadruk op te leggen, dat het proletariaat niet in principe afwijzend tegenover elke kapitalistische wet staat. Het stijdt op de gegeven bodem van de burgerlijke samenleving; wat deze samenleving geschapen heeft aan rechtsvormen tegenover het barbarisme en het ruwe geweld van vroeger eeuwen wordt door de arbeidersklasse als vooruitgang erkend en gebruikt. De arbeidersklasse is niet van plan diefstal en moord te stellen in de plaats van de door de burgerlijke samenleving geschapen, betrekkelijke openbare veiligheid. Onze aanklacht tegen het kapitalisme is juist dat het te weinig rechts- en levenszekerheid geeft, en dan nog hoofdzakelijk voor den klasse.

Maar deze erkenning van burgerlijke wetten heeft zijn grenzen. Ten eerste in de revolutie zelf, en dan radikaal. In de revolutie breekt de arbeidersklasse de kapitalistische wetten, om hogere in hun plaats te stellen. De revolutionair die over de geldende wetten heen loopt, zondigt niet tegen deze wetten maar breekt deze wetten: hij staat niet als misdadiger onder deze wetten, hij staat als wetgever er boven. Hij is niet voorwerp van die wet, maar onderwerp. Als de communistische arbeider in de strijd van de bevrijding van zijn klasse zich in tegenstelling tot de kapitalistische wetten moet plaatsen, is het als verkondiger van nieuwe hogere wetten. Nu staan deze nieuwe wetten nog niet in wetboeken opgeschreven, ze leven nog pas als moreele wetten, als rechtsbewustzijn in het hart van de arbeider: de plicht van den enkeling tegenover de gemeenschap, de plicht der gemeenschap tegenover ieder enkeling op grondslag van de gemeenschappelijke arbeid. Het worstelen van de arbeiders om vrijheid is niets anders dan de strijd in hen van nieuwe proletarische wetten van solidariteit en klasse-eenheid tegen de opgelegde dwangwetten van het kapitaal.

Maar ook nog voor de revolutie, onder het kapitalisme, vindt deze wettelijkheid zijn grenzen. Als de burgerlijke samenleving tot afweer van de revolutie, wetten maakt, die deze strijd kunstmatig moeilijker maken, die de weg tot ontvouwing van de proletarische macht moeten versperren, die in tegenspraak zijn tot de diepste belangen van het proletariaat, kan het revolutionaire proletariaat deze niet erkennen. Konflikten zijn dan onvermijdelijk en zodra het proletariaat zich krachtig genoeg voelt, zal het over zulke wetten heen loopen.

In de praktijk van de klassestrijd in Duitschland gaat het hier hoofdzakelijk om de wettelijke bepalingen omtrent het beslechten van arbeidskonflikten door scheidsrechtuitspraak. Toen een dergelijke bepaling voor het eerst zo wat dertig jaar geleden in Nieuw Zeeland opdook, was de motiveering, dat er naast de arbeiders en de ondernemers nog een derde partij was, het publiek, dat belang had bij een ongestoordé produktie, en dat onpartijdig tegenover het konflikt stond. Dat kon een schijn van juistheid hebben in een onontwikkelde boerenonderzetting, waar de grootkapitalist een gehate vreemde indringer was. Maar het bleek al gauw, dat de uitspraken van de rechterlijke en staats organen van dit publiek haast altijd de belangen van opvattingen van de burgerlijke klasse tot uitdrukking brachten. In een moderne groot-industrieel staat kan dezen schijn geen oogenblik bestaan; het is hier eenvoudig de vertegenwoordiger van het groot kapitaal die als scheidsrechter een uitspraak ten gunste van het groot kapitaal doet.

De ongeschreven wet van het kapitalisme is, dat de arbeider als vrije bezitter van zijn arbeidskracht, hierover de beschikking heeft. De prijs waarvoor hij ze verkoopt en de arbeidsvoorwaarden kunnen slechts voorwerp van strijd, van klassenstrijd zijn. Zou een buitenstaander erover beslissen en bepalen hoer groot de behoeften van een arbeider zijn, welke hij bevredigen mag en welke niet, dan zou dit zijn als wanneer een gevangenis directeur over zijn gevangenen beschikt, hoer veel en wat voor voedsel ze krijgen. Wat als levensbehoeften van de arbeider moet gelden - boven het absolute dierlijke hongerniveau - wordt in werkelijkheid bepaald door dat wat de arbeidersklasse zich in de strijd weet te veroveren, en het stijgt met zijn strijdkracht. De op zich zelf belachelijke poging door de wet de klassenstrijd voor betere arbeidsvoorwaarden te verbieden en door de machtsuitspraak van de heerschende klasse te vervangen - wat de arbeider tot dwangarbeider maakt - kan door het strijden de proletariaat niet erkend worden. Dat de arbeiders zich toch wel tijdelijk ernaar schikken, is slechts, omdat ze zich tegenover het machtige groot kapitaal weerloos voelen, gekneveld en in de steek gelaten door hun vakverenigingen, waarop ze bouwden. Eerbied voor de kapitalistische wet is hier slechts uiterlijke vorm, geen innerlijke oorzaak; de oorzaak is het niet in staat zijn tot strijd, omdat ze de weg van de succesvolle klassenstrijd niet zien, tengevolge van het onvoldoende blijken van oude strijdmethoden en nu bovendien van de vreeselijke crisis.

Het lijkt ons daarom, dat voor de strijd tegen het scheidsgerichtswezen een principieele antiwettelijkheid niet de geschikte oplossing is. Als algemeene oplossing geeft ze het standpunt van het revolutionaire proletariaat zeker niet weer. Ze lijkt radicaal, maar tast toch de zaak niet bij de wortel aan. Niet uitdrijven van eerbied voor de wet, maar de weg wijzen van de succesvolle klassenstrijd, zal het reformisme overwinnen. Het voornaamste is niet: antiwettelijkheid, maar het overwegen van de eischen van de revolutionaire klassenstrijd over alle kapitalistische wetten.

HET VERBOND VAN WERKENDE EN WERKELOOZEN TE AMSTERDAM.

Ontstaan uit oppositie tegen de kadavardiscipline in de C.P. met z zijn bijwagende R. (evolutionaire) V. (akvereenigings) O. (oppositie) heeft zich hoofdzakelijk vanuit de stempelokalen dit verbond gevormd. Bestaan de uit arbeiders 100%, door eigen iniatief tot stand gekomen, kunnen de Groepen van Internationale Communisten niet anders dan dit begin van werkelijk proletarisch zelf handelen met alle hun ten dienste staande middelen steunen. Indien het het Verbond gelukt zijn zelfstandigheid te behouden en den klassenstrijd voerende uitbreiding te geven aan dit begin van radenvorming dan is hier een beweging ontstaan die perspectieven opent voor nieuwe vormen van klassenstrijd, n.l. de strijd van anderen op door het proletariaat zelf.

In den naam hebben zij zich uitgesproken. De werkenden en werkelozen hebben één belang, moeten te zamen den strijd voeren. De werkenden moeten de werkelozen steunen, met hen solidair zijn. De werkelozen zullen de werkenden wanneer deze in staking zijn, steunen met posten, verspreiden van pamfletten en ze helpen de staking uit te breiden. Zij hebben ook begrepen, dat zij hun leeringen moeten trekken uit den strijd om de taktiek der politieke partijen en groepen en beleggen tot dit doel iedere Zondagmorgen discussie ochtenden.

Het spreekt vanzelf, dat de partijen, die partij politiek voeren, zullen trachten hieruit politieke winst voor hun partij te slaan. Dit wordt dan ook met de welbekende diplomatische middelen reeds dedaan door de groep zich noemende K. (ommunistische) A. (arbeiders) P. (partij). Onder voorwendsel van gezamenlijk tot een program van actie te komen, zijn de vier groepen die daar sinds eenigen tijd te zamen komen tot dit doel uitgenoodigd. De Alarmgroep en de K.A.P. vinden echter dat de (loon)staking reformistisch is omdat ze gaat om verbeteringen en men daar tegen moet zijn. Daar iedere strijd in het kapitalisme echter een strijd om verbeteringen of tegen verslechteringen is, komt het er dus op neer dat de arbeiders heelemaal niet meer moeten staken. Want zelfs de staking van de Duitse arbeiders tegen de Kapputsch was een strijd tegen verslechteringen en voor een regering die hen, naar zij dachten, meer bood. En al kan men het met de doelstelling van zoo'n staking niet eens zijn, te'gen de staking zelf, het neerleggen van de arbeid, kan men zich nooit verklaren. En wat doen nu menschen die op dit standpunt staan van niet-staken, wat doen zij als zij het Verbond uitnoodigen gezamenlijk een program van actie te formuleeren? Niets anders dan het Verbond vernietigen, want wat kunnen zij anders van hen willen, dan dat zij zich op hun standpunt, het standpunt van niet-staken, plaatsen. Doch dit zeggen zij niet. Zij praten listiglijk over een program van actie. En dit zou dan moeten gebeuren op een Congres, dus door ompraterij of door diplomatische bedriegerij; een z in in dit program zoo formuleeren dat het zuiverste der absoluut zuivere standpunten daarin heel onzuiver verborgen is. Wij voor ons kunnen het verbond slechts waarschuwen zich niet door programs vast te leggen aan welke partij ook, z e l f hun acties te bepalen en er angstvallig voor te waken niet hun onafhankelijkheid te verliezen.

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

**ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2885**

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.

Stuur-ohis uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens diepere ontwringing
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongering zijn prijsgegeven. De
thans op den voorgrond treden-
de rationalisatie van het be-
drijfsleven versnelt het tempo
van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dwingen de arbeid-
dersklasse den strijd voor de
communistiche productiewijs-
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen geiden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internatio-
nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewat-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de par-
lementaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

Vierde jaargang No. 18.
November No 2.

1931

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DE C.P.H. EN HET BOERENVRAAGSTUK.

In de C.P.H. is op het oogenblik een agrarisch program in de maak. Dit program moet zoowel een program van actie bevatten voor de strijd onder het kapitalisme, als ook het agrarisch program van de arbeiders en boerenregering. In het maandblad "De Communist" no 7 en 8 zijn verschenen een ontwerp program en een discussieartikel erover. Allebei deze artikelen staan wat betreft de opvattingen van de klassestrijd op bolsjevistische standpunt. Dat wil zeggen, ze zien de klassestrijd niet zelf leiding geeft in de zelfgekozen raden, die alleen verantwoordelijk zijn aan de arbeiders die hen hebben gekozen. De C.P.H. is een parlementair ingestelde politieke partij; ze leeft nog heelemaal in de gedachtenwereld van de oude sociaal-democratie.

De oude sociaal-democratie had tot taak in de opbouwperiode van het kapitalisme betere arbeidsvoorwaarden na te streven, maar is nooit op de revolutionaire klassestrijd ingesteld geweest. Wel leefde in de oude sociaal-democratie de gedachte aan de revolutie, die de arbeiders een andere maatschappij zou brengen, maar die gedachte was er alleen voor de Zondag, om de bezieling en de geestdrift erin te houden. De opkomst van de sociaal-democratie viel in de tijd, dat de arbeidersmassa's zich voor het eerst bewust werden dat ze samen een klasse vormden. Op dat oogenblik dat de arbeiders voor het eerst als klasse gingen denken, zagen ze in jeugdige overmoed de heele maatschappij al in hun handen, maar de voorstelling hoe dit zou moeten gaan was vaag, en de directe noodzaak het kapitalisme op te ruimen en communistiche productieregels door te voeren was er niet, de gedachte was niet in de praktijk om te zetten. De werkelijke maatschappelijke taak die de moderne arbeidersbeweging vervuld heeft, is dat ze het aanbod van arbeidskracht op de arbeidsmarkt georganiseerd heeft. Voor de arbeiders was dit een voordeel,